

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

19. Dies Februarii. Æternæ civitatis januas nobis desperatio claudit.
Isidorus de nom. bon. l. 2.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Februar. *Tessera.* 133

illigatus esses perpetuò vigilans & in tã diuturnæ, & tædiosæ noctis caligine, nulla aut auroræ aut sois vè-turi spes tibi affulgeret. Si adeò mollis, & delicatus es, ut muscæ unius, aut calicis, vel pulicis punctiunculã non possis sustinere; si triduana febris, aut exigui tem-poris hemicrania ita te turbet, & exagitet, ut querulis aëra vocibus fatiges, quo pacto ardores sempiternos perferes? Certè si oporteret te per omnem æterni-tatem sustinere pœnam; quam tibi inferret minima ignis nostri scintillula, ut eam evaderes, conferres te ad desertum, ut in aliquo spæleo inter preces, & vigi-lias, & jejunia, summaque austeritate, ætatem tran-sigeres, licet ad centum annos vitam esses propaga-turus. Cur modo non abstines ab his, & illis delictis, propter quæ aliquando audies, ex supremi Judicis ore, I maledicte in ignem æternum? vel nullam ha-bes fidem, vel amisisti mentem, adeoque es vel Hæ-reticus, vel plane stolidus, qui tantas prævidens pœ-nas, non studiosius declinas culpas. Infideat menti hoc metrum:

Sunt ibi pro lignis, homines miseri, tibus ignis.

19. DIES FEBRUARII.

Æternæ civitatis januas nobis despera-tio claudit. *Isidorus de nom. bon. l. 2.*

Despera- I.
tio.

Semel clausâ januâ æternæ civita-tis, sequitur desperatio obtinen-dæ salutis. Illius, januæ cardi-nes, nullæ convellunt machinæ,

I 3

illius

illius seras nulla vis effringet. Dammati igitur videntes clausam esse januam omni bono in cælo, apertam omni malo in orco, desperata rabies in eis ac furor accenditur, in Deum, sic eos cælo excludentem, & punientem. Licet enim cognoscant se debitores esse tantarum pœnarum, tamen cum ratio in furiam vertatur, turbatur, & vincitur ab ira, quâ perciti, ac ulcerati, se consumere vellent, & carnes proprias lacerando, & dentibus ac moribus detrahendo, si possent. Verùm adversus Deum, quem non vident, insurgunt maledictis, blasphemis, ac contumeliis, rabido ore, oculis flamma micantibus, vultu sævo, & atroci, signis desperatione plenis, motu, & corporis agitatione percutiunt; quæ omnia significant, quantus sit dolor, furor, & indignatio; ita ut deficientibus tortoribus, si fieri posset, ipsi in semetipsos insurgerent, & tormentis innumeris conficerent, addentes extremis malis propriam sævitiam, & immortale odium. Audientur ergo perpetuæ querelæ patris in Filium, & contra, uxoris in maritum, servi in Domini, subditi in principem, militis in ducem, discipuli in magistrum, amici in amicum.

II. Quamobrem aures illorum horrendis clamoribus, ac ululatibus Dæmonum, & cæterorum damnatorum, & strepitu suorum qui in maxima illa caverna, instar tonitruorum late remugient, & corpora subinde, animosque concutient, obtrudentur. Aures illæ ad oblocutiones patulæ, hiantesque, ad lies, & calumnias pronæ, perpetuò verberè quatiuntur, & execrandarum vocum adversus Deum, cælestesque, ac diris in Dæmones, sociosque, ac se ipsos

impre-

imprecationibus, quascunque suggeret desperatus furor. Torquebuntur præterea continuo planctu, gemitu, suspiriis, vociferationibus, clamoribus, blasphemis, maledictis, imprecationibus, execrationibus, quæ in isto specu resonabunt. Sicut enim in cælis nil aliud canitur, quàm illud eucharisticum, & paschale, Alleluja, cum Divinis encomiis; ita in tabernaculis illis tartarorum carnificum, nil aliud auditur, quàm mæstum illud væ, heu, Ah, nil præter dissonas harmonias infinitarum vocum, & ululatum, quæ per loca illa perstreperent in sæcula sæculorum, ad mensuram, & sonitum malleorum, & contusionem crudelium illorum ministrorum, in quo, incondito cantu, tanta erit vocum confusio, & varietas, tantus stidor, tantus quiritatus, tanta lamenta, tanti plangores, tanti denique ejulatus in tenebricosa illa caverna, ac si scissis undique nubibus horribilium tonitruorum fragores undique resonarent.

III. Hisce porrò tormentis hoc addi debet, unde maxima illis oritur desperatio, quod simul omnia, & singula illos torqueant tormenta, quod nulla unquam eorum sit cessatio, nullum evadendi remediū, nullum effugiendi asyllum, nulla mitigatio: nihil temporis diuturnitas, nihil pœnarū cum aliis societas, nihil assuetudo, nihil eorum quidquam sit, quod nostros dolores hîc leniat: nullum illic temperamentum, nulla commiseratio, nulla pietas, nullum meritum, nullum suffragium: adversa omnia, extrema omnia, pugnancia omnia. Nil audiunt, dum clamant, à Dei Justitia, quàm illa apud Jeremiam mæstissima verba. (a) *Quid clamas super contritione*

I 4,

tua?

(a) *Ier. 30. 15.*

ina? Insanabilis est dolor tuus, propter multitudinem iniquitatis tuae, & propter dura peccata tua, hæc fecit tibi. Hinc ira, rabies, furor, infania, odium, desperatio. O quisquis hæc legis, si lecta, vera esse credis, quomodo non aliter vivis? Cogita qui sint illi, qui in loco tormentorum cruciantur; Nonne sunt illi qui fuerunt ejusdem tecum naturæ, conditionis, ætatis, fors & ætatis & studii; addicti quondam iisdem, quibus tu modo vitis? Nonne & eadem, ut tu modò, commiserunt peccata? si igitur illi propter simillima tuis scelera perierint, cur non & tu similiter times te periturum? Fateor adhuc potes, dum spiras sperare. Tu vero quisquis nunc ardès in orco, æternum ardebis: & ideò heu! illud mæstum tibi occino.

Non est quod speres, æterni criminis hæres.

20. DIES FEBRUARII.

Fit miseris mors sine morte, finis sine fine, defectus sine defectu, quia & mors vivit, & finis semper incipit, & deficere defectus nescit. *Sanctus Gregorius lib. 9. Moral. cap. 49.*

Æterni. I.
ras.

TAndem post longos viarum anfractus, & semitarum ambages, quibus per subterranei illius spælei funesta loca deduxi, pervenisti ad pœnarum extremum, ad ipsam tormentorum metam, quo cum nihil necesse infelicius, nec
time